

RICHARD OSMAN

Pasauliniais
bestseleriais tapusios
„Ketvirtadienio
žmogžudysčių klubo“
serijos autorius

baltos lankos

Mes tiriname žmogžudystes

Richard Osman

Mes tiriname žmogžudystes

romanas

Iš anglų kalbos vertė Rasa Drazdauskienė

baltos lankos

Reikia stengtis nepalikti įkalčių. Tai vienintelė taisyklė.

Kartais tenka susitikti su žmonėmis – to neišvengsi. Reikia duoti nurodymus, tartis dėl siuntų, nurodyti, ką reikia nužudyti, ir taip toliau, ir panašiai. Dėl Dievo meilės, juk negyvenam vakuume.

Jums reikia paskambinti Fransua Liubė? Mirtinai būtina? Gausite telefoną su įtaisyta balso keitimo įranga. Tarp kitko, jei paaiškės, kad skambinti nebuvo mirtinai būtina, labai greitai patys to pasigailėsite.

Bet šiaip bendraujama žinutėmis ar elektroniniu paštu. Šiuo požiūriu aukšto rango nusikaltėliai ničniekuo nesiskiria nuo milėnialų.

Suprantama, viskas užšifruota, bet jei valdžios institucijos nulauš kodą? Taip juk yra buvę. Štai ir dabar ne vienas labai gabus nusikaltėlis sėdi kalėjime tik dėl to, kad koks nors smalsuolis su kompiuteriu neturėjo daugiau ko veikti. Taigi reikia kuo geriau slėptis.

Galima paslėpti IP adresą – tai labai lengva. Fransua Liubė elektroniniai laišakai prieš išsiuntimą apsuka ratą po visą pasaulį. Net smalsuolis su kompiuteriu niekaip nesugebės išsiaiškinti, iš kur jie buvo išsiųsti.

Tačiau kiekvieno žmogaus kalbėsena yra unikali. Tik jam būdingi žodžiai, ritmas, asmenybės bruožai. Kas nors perskaitys jūsų elektroninį laišką, o paskui atviruką, kurį išsiuntėte 2009 metais, ir galės tvirtai pasakyti, jog juos abu rašė tas pats žmogus. Suprantat, mokslas. Jis taip dažnai pakiša koją doram nusikaltėliui.

Būtent dėl to „ChatGPT“ tapo tikra Dievo dovana.

Parašai elektroninį laišką ar kokį tekstą – rimtai, bet ką, – ir gali jį tiesiog perleisti per „ChatGPT“, o šis ištrins visus tavo asmenybės bruožus. Išlygins raukšles, gražiai viską nuplaus, nepaliks nė vienos smulkios keistybės, ir tu pats visiškai pranyksi.

„ChatGPT“, prašau perrašyti taip, tarsi rašytų mandagus anglas džentelmenas.“ Tokie visad būna Liubė nurodymai.

Labai patogu, nes jei šie elektroniniai laiškai būtų parašyti taip, kaip kalba pats Fransua Liubė, viskas būtų gerokai aiškiau. Pernelyg aišku.

O dabar galite peržiūrėti tūkstantį elektroninių Fransua Liubė laiškų ir vis tiek nesužinosite, kur jis šiuo metu yra, lygiai kaip nesužinosite, kas yra Fransua Liubė.

Be abejo, žinosite, ką veikia Fransua Liubė, tačiau čia jau beveik nieko negalėsite padaryti.

Pirma dalis

Niu Forestas – Pietų Karolina

Pagaliau tai įvyko.

Endrius Feirbenksas visada žinojo, kad vieną gražią dieną taps garsenybe. Ir štai galų gale atėjo ta diena – ramus, saulėtas rugpjūčio pradžios antradienis.

Žinoma, per kelerius metus reguliarių kultūrizmo vaizdo įrašų instagrame jis prisirinko nemažai sekėjų, bet iki šiol nebuvo nieko net panašaus. Gryniausia *beprotybė*.

Kai jis tai susieidavo, tai vėl išsiskirdavo su viena iš menčiau žinomų popmuzikos žvaigždžių, retkarčiais laikraščiuose pasirodydavo jo nuotraukos. Bet ne taip, kaip šiandien – pirmuose puslapiuose.

Endrius Feirbenksas pagaliau pasiekė skandalingą šlovę, kurios taip seniai vaikėsi. Jo vardas skamba viso pasaulio žmonių lūpose. Iškilo į pirmas vietas socialiniuose tinkluose. Visur mirga ta asmenukė iš jachtos. Endrius – įdegęs, iki pusės nuogas – šelmiškai šypsosi prieš objektyvą, iš visų pusių aplietas džiugios saulės šviesos. Džiaugsmingai iškeltoje tostui rankoje – „Krusher“ energinio gėrimo butelis.

O kokie komentarai po nuotrauka! Širdelės, liepsnelės, geiduliai. Išsipildė visos Endriaus svajonės.

Tiesa, pasitaikė ir tokių komentarų, kurie būtų kiek prigesinę jo džiūgavimą. „Išėjo per anksti“, „Toks sportiškas,

amžiną atilsį“, „Kaip keista žiūrėti į šitą nuotrauką, kai jau žinai, kas netrukus įvyks“ – užtat jų skaičiaus nenuginčysi. Ir peržiūrų išpūdingai daug. „Meilės salos“ prodiuserių kabine-tuose jo nuotrauka keliavo iš rankų į rankas, lydima komen-tarų, kad jis būtų tikęs tiesiog tobulai, jei tik ne, suprantat, na...

Taip, pagaliau visi sužinojo apie Endrių Feirbenksą. Arba, kaip jį tapo įprasta vadinti, „tragiško likimo instagramo influ-encerį Endrių Feirbenksą“.

Taigi ne viskas pasirodė taip gerai. Tiesą pasakius, net tas nedidelis gerumas netrukus pradėjo blėsti. Štai jau trečia-dienio popietę jo vardas ima pamažu slysti žemyn reitingų len-telėse. Pasaulyje atsirado naujų įvykių. Beisbolo žvaigždė au-tomobiliu įvairavo tiesiai į buvusios žmonos baseiną. Grožio kanalo vedėja netinkamai paminėjo Taylor Swift. Kalbos, kaip ir potvynio banga, ima slūgti.

Endrius Feirbenksas buvo rastas negyvas: jam peršauta galva, jis pririštas virve ir išmestas iš Atlanto vandenyne plū-duriuojančios jachtos. Daugiau jachtoje nieko nebuvo, nė ženklo, kad joje išvis kas nors būtų lankęsis, užtat rastas odinis krepšys su beveik milijonu dolerių.

Tačiau visa tai neužtikrina teisės išlikti garsenybe il-giau negu vieną dieną. Kada nors galbūt apie šį įvykį bus su-kurta tinklalaidė arba – dar geriau – tikrais įvykiais paremtas „Netflix“ dokumentinis filmas; bet kol kas Endriaus šlovės šviesa sparčiai blėsta.

Netrukus Endrius Feirbenksas bus tik žmogus iš foto-grafijos, laikantis iškeltoje rankoje violetinį energinį gėrimą mėlynos jūros fone, lavonas Pietų Karolinos morge; kartais kas nors paklaus: „Atsimeni tą vaikiną, kuris žuvo jachtoje su krūva pinigų?“

Kas jį nužudė? Kaip sužinoti? Be abejo, kažkas tai padarė, ir socialiniuose tinkluose esama begalės pasisakymų šiuo klausimu. Kodėl jis nužudytas? Niekas neturi supratimo – bet kas nors juk turėjo turėti priežastį, ar ne? Pavydus partneris? Kultūrizmo varžovas instagrame? Galėjo būti kas tik nori. Bet klausyk, ar tu gali *patikėti*, kad ta grožio specialistė taip pasakė apie Taylor Swift?

Ir vis dėlto kaip aukštai Endrius Feirbenksas buvo iškilęs, nors tą dieną. Jei tebebūtų gyvas, jau ieškotų vadybininko, dirbančio visu etatu. Surask man dar keletą kontraktų – baltyminiai batonėliai, dantų balinimo paslaugos, gal net galėčiau išleisti savo vardo degtinę?

Taip, dieną Endriaus Feirbenkso reikėjo visiems. Nors, tiesą pasakius, kai rykliai baigė savo darbą, ne kažin kas iš jo bebuvo likę.

Toks jau tas pramogų verslas.

– Kuo tu sau labiausiai nepatinki? – klausia Rouzė D’Antonio. Ji sėdi ant pripučiamos sosto pavidalo kėdės, plūduriuojančios gulbės pavidalo baseine. – Aš visų to klausiu.

Eimė Viler tiesia nugara sėdi ant sodo kėdės prie baseino, saulė spigina jai į akis, pistoletas čia pat. Pietų Karolina jai patinka. Na, bent jau šitas nuošalus jos užkampis. Ankstyvas rytas, oro temperatūra apie trisdešimt, nuo Atlanto pučia vėjelis ir kol kas niekas nepamėgino jos nužudyti. Pastaruoju metu ji irgi į nieką nešovė, bet ne viskas juk gali būti be priekaištų.

– Turbūt nosis, – atsako Eimė.

– Kas negerai tavo nosiai? – klausia Rouzė, siurbčiodama kažkokį žalią skystį per daugkartinę šiaudelį, nuleista ranka braukdama per raibuliuojantį vandenį.

– Nežinau, – atsako Eimė. Jai daro įspūdį faktas, kad Rouzė D’Antonio net baseine pasipuošusi profesionaliu, tobulu makiažu. Kiek jai metų? Šešiasdešimt? Aštuoniasdešimt? Paslaptis. Jos bylos skyrelyje „Amžius“ įrašyta: „Atsisako nurodyti.“ – Tiesiog, kai pasižiūriu, ji man nepatinka. kažkas ne taip.

– Tai susitvarkyk, – sako Rouzė. – Pasididink, susimažink, pasidaryk tokią, kuri patiks. Gyvenimas per trumpas, kad nemėgtum savo nosies. Badas yra problema, nederlius

arba blogas interneto ryšys irgi problemos; nosis – ne problema. Kas dar?

– Plaukai, – atsako Eimė. Jai gresia pavojus atsipalaiduoti. Junta, kad tai pamažu artėja. Eimė negali pakęsti atsipalaidavimo. Per daug laiko mąstymui. Jai labiau tinka *veikti*. – Niekaip negula, kaip reikia.

– Taip, aš *matau*, – sutinka Rouzė. – Bet tą irgi lengva sutvarkyti. Man padeda tokia plaukų specialistė. Atskrenda iš kažkur, kai reikia. Man atrodo, iš Čilės. Penki tūkstančiai dolerių – ir vargo kaip nebūta. Aš sumokėsiu.

– Ir dar mano ausys nesimetriškos, – sako Eimė.

Rouzė pakreipia galvą, prisiiria arčiau Eimės ir labai atidžiai ją apžiūri.

– Šito nematau. Tavo puikios ausys. Kaip Goldie'ės Hawn.

– Esu jas išmatavusi liniuote, – sako Eimė, – kai dar mokiausi mokykloje. Skirtumas tik vienas milimetras, bet aš visą laiką jį matau. Ir dar mano kojos per trumpos, palyginti su visu kūnu.

Rouzė linkteli ir rankomis pasiiria į baseino vidurį, kur saulė plieskia labiausiai.

– O dabar, Eime, svarbesnis klausimas: kuo tu sau *patinki*?

– Aš anglė, – atsako Eimė. – Aš sau išvis nepatinku.

– Nuobodybė, – atkerta Rouzė. – Aš irgi kadaise buvau anglė, bet sugebėjau tai įveikti. Pasirink ką nors.

– Manau, esu lojali, – sako Eimė.

– Geras bruožas, – pritaria Rouzė. – Kaip asmens sargybinei.

– Ir dar dėl trumpų kojų mano kūno svorio centras žemai, – sako Eimė. – Todėl man gerai sekasi imtynės.

– Na štai, prašom. – Rouzė linkteli. – Esi lojali ir išmanai imtynes.

Rouzė pakelia veidą į saulę.

– Jei šią savaitę kas nors pamėgins mane nušauti, tau reikės iššokti priešais ir kūnu užstoti mane nuo kulkos?

– Teoriškai taip, – nelabai tvirtu balsu atsako Eimė. – Nors dažniausiai taip būna filmuose.

Eimė iš patirties žino, kad užstoti kūnu žmogų nuo kulkos ne taip paprasta. Jos labai greitai lekia.

– Na taip, arba knygoje, – sutinka Rouzė. – Norėtum suklinės? Aš ketinu parūkyti.

– Tiek to, – atsako Eimė. – „Didžiausio poveikio sprendimai“ kas tris mėnesius tikrina mūsų kraują – tai įmonės politika. Jei ras bent menkiausių narkotikų pėdsakų, iškart atleis iš darbo.

Rouzė krenkšteli, tarsi sakydama: „na ką gi“.

Eimei yra tekę dirbti įdomesnius darbus, bet čia saulėta, be to, jai patinka klientė. Rouzė D'Antonio, perkamiausia pasaulio rašytoja, „jei neskaitysime Lee Childo“. Jos ispaniško stiliaus dvarelis jai priklausančioje saloje prie pat Pietų Karolinos pakrantės. Ir privatus virėjas.

Dėl įvairių su darbu susijusių priežasčių Eimei kartą teko beveik mėnesį išbūti apleistame Sirijos naftotiekio vamzdyje, tai čia sąlygos kur kas geresnės. Virėjas jai atneša lėkštę blynų su rūkyta lašiša. Iš tiesų tai ne virėjas, o buvęs JAV karinio jūrų laivyno specialiųjų pajėgų pareigūnas, „jūrų ruonis“ vardu Kevinas, tačiau jis greitai mokosi naujos profesijos. Vakar pagamino tiesiog pasakišką *boeuf bourguignon*. Tikrasis Rouzės virėjas gavo dvi savaites atostogų. Eimė, Rouzė ir Kevinas, JAV

karinio jūrų laivyno specialiųjų pajėgų pareigūnas, saloje visiškai vieni: taip bus ir toliau.

– Niekam neduota leidimo mane nužudyti, – sako Rouzė. Ji prisiiria prie baseino krašto ir pradeda sukti suktinę. – Išskyrus mane.

– O jums neleisiu aš, – sako Eimė.

– Bet kas nors gali pamėginti mane nušauti, – sako Rouzė. – Kadangi nieko nebegali žinoti, nes pasaulis yra toks, koks yra, ir taip toliau. Bet jeigu kas nors pamėgins, nešok užstoti manęs nuo kulkos, gerai? Dėl manęs to daryti neverta. Tegu nugalabija senutę.

Bendrovė „Didžiausio poveikio sprendimai“, kurioje dirba Eimė, yra didžiausia pasaulyje asmens sargybos agentų firma, na, gal antra pagal dydį nuo to laiko, kai išėjo Henkas van Venas ir išsivedė pusę klientų. Jei kas nors iš jūsų vagia, kas nors kėsinaisi jus nužudyti ar jūsų privačioje kariuomenėje kilo nepasitenkinimas, kreipkitės į „Didžiausio poveikio sprendimus“. Bendrovė turi daug šūkių, bet tarp jų tikrai nėra šito – „Tegu nugalabija senutę“.

– Neketinu niekam leisti jūsų nužudyti, – sako Eimė.

Eimė atsimena, kaip paauglystėje žiūrėjo į Rouzę per bendrą kambarį stovintį televizorių. Švarkas didžiuliais pečiais, atžari laikysena. Kasnakt Eimė susiriesdavo po lova į kamuoliuką ir užmigdavo, sapnuodama geresnius laikus; jai buvo labai svarbu matyti, kokia stipri gali būti moteris. Kol ji prižiūri Rouzę, jos niekas nenužudys.

– Koks čia akcentas? – klausia Rouzė, užtraukdama pirmą suktinės dūmą. – Mielas. Mančesterio?

– Votfordo, – atsako Eimė.

– Aaa, – atsiliepia Rouzė. – Per ilgai nebuva namie. Papasakok apie Votfordą.

– Tai toks miestas, – sako Eimė. – Anglijoje.

– Eime, aš žinau. Ar jis gražus?

– Tai nebūtų pirmas žodis, kuriuo jį apibūdinau, – sako Eimė. Galvoja apie tai, kad vėliau paskambins savo uošviui Stivui. Šiandien penktadienis, jis turėtų atsilipti. Jam patiks pasiklausti apie Rouzė. Neabejotinai visad mėgo stiprias moteris. Gal kada nors ir vėl pamėgs.

Pagalvojusi apie stiprias moteris, Eimė prisimena Belą Sančes. O prisiminusi Belą Sančes prisimena Maiklą Gučą. O prisiminusi Maiklą Gučą susimąsto apie...

Štai, Eime, čia ir yra problema, ar ne? Vos tik atsipalaiduoji, iškart pradedi *mąstyti*. Visa tai ne tavo reikalas. Liaukis mąščiusi: tau tai niekad nesisekė. Eik ko nors padaužyti, viršyk greitį, neutralizuok sprogmenį – tik, dėl Dievo meilės, nepradėk *mąstyti*. Gyvenimas – ne *mokykla*.

– Anglai tikri bepročiai, – sako Rouzė. – Devintajame dešimtmetyje visi mane labai mylėjo, paskui dešimtajame pradėjo neapkęsti, XXI a. pradžioje pamiršo, praėjus dar dešimčiai metų prisiminė ir dabar vėl labai myli. Aš per tą laiką nepasikeičiau nė per nago juodymą. Esi skaičiusi bent vieną mano knygą, asmens sargybine Eime?

– Ne, – meluoja Eimė. Nėra žmogaus, kuris būtų ne skaitęs bent vienos Rouzės D'Antonio knygos. Eimė jas pradėjo skaityti dar paauglystėje. Kartą vieną iš jų jai įdavė socialinė darbuotoja, pridėjusi pirštą prie lūpų, įspėdama Eimę, kad ši neteisėtai perduota knyga bus jūdviejų mažytė paslaptis. Ir kokia tai buvo paslaptis! Visko ten pakako – buvo ir mirtis, ir spindesys, ir madingi drabužiai, ir kraujas. Švarkai didžiuliais

pečiais ir nuodai. Bet nieku gyvu negalima tapti savo kliento gerbėja. Kulka nepaiso, kas garsenybė, o kas ne. Tai, beje, yra vienas iš „Didžiausio poveikio sprendimų“ šūkių.

Vakar, skrisdama čia, Eimė lėktuve iš naujo skaitė „Mirtis spusteli gaiduką“. Pagal ją sukurtas filmas su Angelina Jolie, bet knyga geresnė. Marios sekso su milijonieriais, ginklų, kiek nori. Dalykai, kurie Eimei suprantami ir artimi.

– Tu ištekėjusi? – klausia Rouzė. – Turi vaikų?

– Ištekėjusi, vaikų nėra, – atsako Eimė.

– Geras žmogus? Tas tavo vyras?

– Taip, geras, – atsako Eimė, prisimindama Adamą. – Bent jau ne blogesnis už mane. Man jis patinka.

Rouzė linkteli.

– Geras atsakymas. Jis dėl tavęs nesijaudina?

– Jam nepatinka, kai į mane šauda, – atsako Eimė. – Kartą Maroke mane užpuolė žmogus su kalaviju, tada jis apsisverkė.

– O tu verkei?

– Aš paskutinį kartą verkiau, kai buvau dvylikos, – atsako Eimė. – Paskui išmokau neverkti.

– Man atrodo, tai sveika, – sako Rouzė. – Galiu tave aprašyti knygoje? Penkių pėdų šešių colių ūgio blondinė, niekad neverkia, žudo blogiukus?

– Ne, – neleidžia Eimė. – Nemėgstu viešumo.

– Pažadu neminėti tavo ausų.

Eimė ir jos uošvis stengiasi pasikalbėti bent kartą per dieną. Niekada nėra dėl to taręsi: tiesiog kažkaip pajuto, kad šis įprotis abiem svarbus. Na, bent jau Eimei jis svarbus, o ji tikisi, kad Stivas jaučia tą patį. Kartais kokią dieną praleidžia. Pavyzdžiui, tame naftotiekyje Eimei teko dvylika valandų išbūti

visiškoje tyloje, nes grėsė banditų antpuolis, taigi tą dieną susirašė žinutėmis. Stivas tai supranta. Darbas yra darbas.

– Ar tu pati pasirenki, kaip rengtis? – klausia Rouzė. – O gal turi uniformą?

Eimė nuleidžia akis, apžiūri kariško kirpimo chaki spalvos kelnės ir nublukusius marškinėlius su užrašu „Ginkluotas“.

– Pati renkuosi.

Rouzė klausiamai kilsteli antakį.

– Ką gi, visi turi trūkumų.

Eimė nemėgsta, kai tarp skambučių pasitaiko ilgų pertraukų, nes nežinia, ką Stivas valgys, jei bus paliktas pats vienas. Jos manymu, prastai maitintis nelogiška.

Reikėtų turbūt paskambinti ir vyrui, bet dėl Adamo ji taip nesijaudina. Be to, apie ką jie kalbėtųsi?

– Kai atvykai čia, – sako Rouzė, – tavo krepšyje ant viršaus gulėjo „Mirtis spusteli gaiduką“. Perversta apytikriai iki pusės.

Eimė linkteli galva. Ją demaskavo.

– Vadinasi, esi skaičiusi mano knygą? O sakei, kad ne.

– Kliento tyrimo tikslais.

– Paistalai, – atkerta Rouzė. – Patiko?

– Daugiau nebuvo ko skaityti.

– Aišku, kad patiko, aš matau. Perskaitei tą gabaliuką, kur ji nušauna vyriškį lėktuve?

– Tas buvo geras, – atsako Eimė.

– Taip, tikrai geras, – sutinka Rouzė, linkčiodama galvą. – Pilotas, su kuriuo tada susitikinėjau, leido man lėktuve iššauti – tyrimo tikslais. Esi kada nors tai dariusi?

– Šovusi iš pistoleto lėktuve? Ne, – meluoja Eimė.

– Iš tikrųjų nieko ypatingo neįvyko, – sako Rouzė. – Teko pakeisti odinį vienos sofos apvalkalą, bet tik tiek.

– Jei kulka būtų perskrodusi fuzeliažą, kabinoje galėjo nukristi slėgis ir visiems būtų buvęs galas, – sako Eimė. Eimeį kartą kaip tik po tokio įvykio teko iššokti su parašiotu. Paskui penkias dienas ji slapstėsi nuo sukilėlių Burkina Fase. Tiesą pasakius, galiausiai paaiškėjo, kad tai labai smagu. Eimės manymu, adrenalinas naudingas sielai ir labai gražina veido odą. Kartais ji instagrame žiūri mokomuosius filmukus, kaip prižiūrėti veido odą, bet nerado nė vieno, kurio poveikis prilygtų tokiai situacijai, kai tave bando nušauti, o tu bėgdama iššoki iš lėktuvo su parašiotu. Gal jai irgi reikėtų pradėti kelti filmukus? Ir vėl prisimena, kad jau pradėjo mąstyti, tad tuojau pat liaujasi.

– Tai mums pasisėkė, kad taip nenutiko, – sako Rouzė ir vienu mauku pribaugia gerti kažkokį marmalą iš savo stiklinės. – Man jau niežti padai, Eime. Gal galim nukeliauti į žemyną? Ko nors išgerti? Šiek tiek pasiautėti?

Rouzės nelaimės prasidėjo po to, kai ji naujausioje savo knygoje „Negyvėliai ir deimantai“ aprašė herojų, labai panašų į chemijos pramonės oligarchą iš Rusijos Vasilijų Karpiną. Atrodo, Vasilijui pritrūko humoro jausmo, paprastai būdingo chemijos pramonės milijardieriams; Rouzė, gavusi pašto siuntoje kulka bei vargiai ištrūkusi iš nevykėlių pagrobėjų Nešvilyje, kur pasirašinėjo savo knygas, norom nenorom kreipėsi pagalbos į profesionalus ir artimiausiam laikui buvo jų uždarę kareivinėse be teisės išeiti.

Žmonės kalbasi tarpusavyje. Eimės viršininkas Džefas Nolasas Londone susisiekė su keletu Vasilijaus kolegų. Pokalbiai dar nesibaigė. Netrukus Vasilijus bus įtikintas atsisakyti šitos asmeninės vendetos. „Didžiausio poveikio sprendimai“ turi klientų, kurie jam galėtų padaryti vieną kitą paslaugą. Bus pasiektas susitarimas, Vasilijus neliks neužganėdintas, ir

Rouzė vėl galės laisvai gyventi savo gyvenimą. Jei ne, Eimė čia ir visad pasirengusi.

O kol kas Eimė su Rouze, kaip ir jų paskubomis išmokytas virėjas, negali palikti šios idiliškos salos. Eimei būtų labai ne pro šalį čia praleisti keletą dienų, atvirai pasakius, jai reikėtų poilsio, bet netrukus teks vėl grįžti prie staklių. Niekas nesuinteresuotas žudyti Rouzės D'Antonio, tad Eimė iš esmės sėdi čia kaip labai brangiai apmokama auklė. Ir koks joms abiem iš to smagumas?

– Artimiausiu metu niekur neisim, – atsako Eimė. – Jus gali nužudyti.

Rouzė pakelia į dangų akis ir ima sukti naują suktinę.

– O, Eime, geriau tegu nužudo, kad tik nebūtų nuobodu.

Ir šiuo klausimu Eimė Viler, kuri beveik visą vaikystę praleido stengdamasi elgtis kuo tyčiau, kad tik nebūtų pastebėta, yra linkusi jai pritarti.